

Указом Президента України від 29 вересня 2014 р. міліціонери батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шторм» ГУМВС України в Одеській області рядові міліції Вадим Рудніцький і Степан Петрівський нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вони загинули у 23-й День Незалежності України, того самого святкового дня, коли неприхованою стала російська інтервенція в нашу державу. Їх, 36-річного жителя Житомирщини Вадима Володимировича Рудніцького та 22-річного уродженця Львівщини Степана Петровича Петрівського, разом у лавах одного добровольчого спецпідрозділу МВС, оскільки обидва вони – мужні й хоробрі чоловіки, колишні десантники – не могли стояти осторонь трагічних подій у рідній Батьківщині й прагнули її захищати.

Того дня правоохоронці батальйону «Шторм» несли службу на блокпосту на підступах до селища міського типу Георгіївки Лутугинського району Луганської області. Внаслідок боїв, які розпочалися тут ще в липні, наприкінці місяця Георгіївку взяли під свій контроль сили АТО. Однак бойовики-сепаратисти не полишали спроб повернути населений пункт, періодично обстрілювали його й намагалися до нього проникнути.

24 січня близько 13.00 Георгіївка знову зазнала потужного арти-

лерійського обстрілу. Ворожі гаубиці стріляли й по блокпосту, де несли службу бійці «Шторму». Пряме влучення снаряда обірвало життя Вадима й Степана, коли вони спробували дістатись укриття...

Більшість свого свідомого життя Вадим Рудніцький присвятив службі – після закінчення професійно-технічного училища відслужив строковиком півтора року в Збройних силах України, згодом у 1998–2002 роках працював у підрозділі міліції швидкого реагування «Беркут» Головного управління МВС України в м. Києві, потому ще майже дев'ять років проходив військову службу за контрактом у лавах 95-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ. Зокрема, протягом чотирьох років брав участь у миротворчих місіях на території колишньої Югославії – і вже тоді був справжнім героєм для рідних та односельців.

«Скромна, щира, відповідальна людина, яка була дуже вимогливою до себе...» – так згадували про нього земляки, коли Вадима Володимировича з військовими почестями ховали в рідному селі Привітові Любарського району. Без годувальника залишилися дружина й восьмирічна донька...

Вадим Рудніцький

Степан Петрівський

Степан Петрівський у 2009 році разом із братом-близнюком вступив на геологічний факультет Львівського національного університету, з наступного року вони разом пройшли строкову військову службу в лавах 80-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ. Він мріяв здобути вищу освіту й створити власну родину. Староста групи Наталія Олійник згадувала: «Степан був надзвичайно добрим, позитивним, вихованим хлопцем... Його любили всі. У ньому поєднувалась чоловіча сила, мужність, простота й навіть якась ота дитяча наївність. А ще він був відповідальним. І, як старший брат – а він у двійні старший, – брав на себе відповідальність і за Івана. Усе встигав: і вчитись, і працювати, і кохати...».

Після оголошення часткової мобілізації Степан добровольцем став до лав «Шторму», але, обері-

гаючи матір, не розповідав рідним, що воює на Луганщині. Напередодні загибелі, приїхавши додому у відпустку, він встиг скласти державні іспити, отримавши диплом бакалавра й вступивши на шостий курс ЛНУ. В останньому його записі на сторінці в соціальній мережі йдеться: «Роби справу чесно, з душею – і твоє до тебе прийде. Це не означає, що завтра з'являться золоті гори. Треба бути терплячим, але істину золотих слів для нинішнього покоління закривають ці золоті гори...».

Одеські активісти, які супроводжували труну з тілом Степана до рідного села Сушиці Старосамбірського району, були вражені побаченням 27 серпня на Львівщині: незважаючи на зливу, односельці вшанували героя-земляка «живим коридором», стоячи навколішки із запаленими свічками й лампадками...

Указом Президента України від 29 вересня 2014 р. старший інструктор – кулеметник БТР полку оперативного призначення Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії старшина Максим Мушта нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Син працівника міліції, випускник Вінницького кооперативного коледжу Максим Володимирович Мушта обрав життєвий шлях професійного військовослужбовця в 19 років, підписавши контракт про проходження військової служби і ставши до лав полку спеціального призначення внутрішніх військ МВС «Ягуар».

Мовчазний, сумлінний, працьовитий хлопець, хороший сім'янин – таким він запам'ятався однополчанам.

22 липня 2014 р. він відзначив своє 25-річчя – у колі однополчан, у спартанських умовах польового табору сил АТО на сході України, далеко від родини – дружини Ольги й півторарічного синочка Дмитрика. А 17 серпня Максим пішов у бій за пультом наведення бронетранспортера БТР-4Е, який підтримував бійців спецпідрозділу Національної гвардії «Омега», що звільняли від бойовиків-сепаратистів місто Ясинувату на Донеччині.

Гвардійцям вдалося швидко подолати ворожий опір і взяти місто під контроль. Бойова машина зайняла позицію біля будівлі міської адміністрації, коли

по цьому району почала пристрілюватися артилерія – спочатку міномети, а потім великокаліберні гаубиці. Один з потужних снарядів влучив у бронетранспортер, внаслідок чого два члени екіпажу дістали контузії, а старшина Мушта загинув...

Максим став 31-м у скорботному списку представників Вінниччини, полеглих за Батьківщину в районі проведення антитерористичної операції.

Разом з рідними й однополчанами його проводжали в останню путь понад дві тисячі жителів рідного села Ковалівки Немирівського району, на цвинтарі якого поховали відважного земляка-воїна.

Підготував
Сергій КОВАЛЕНКО, «З»